

"GörünüŖe aldanmamayı cesurca
ve yürekten anlatan bir roman."

Joseph Elliott

Dünya Fark Etmeden

MEL
DARBON

YUZ

BİRİNCİ BÖLÜM

MAUDIE

Annem neden müstemilatta oturduğunu sorduğumda tek bir şey söylemekle yetindi: “Özür dilerim.” Sesi yumuşak ve titrekti. Neden burada, karanlıkta, yarı boş bir gübre torbasının üzerinde, babamın çim biçme makinesini tamir ederken kullandığı yağlı bezi sımsıkı tutarak oturduğuna bir türlü anlam veremiyordum.

Bizimle akşam yemeği yerken gayet iyi görünüyordu, sonra bir anda arka kapıdan fırlayıp çıkmıştı; Jake’le ikimiz ağızımız açık, boş sandalyesine ve yarı yenmiş lazanya tabağına bakakalmıştık. Cumartesileri her zaman lazanya yerdik; babamın en sevdiği yemekti. Jake’le ikisi birlikte futbol maçı izlerken, tabaklarını kucaklarına alıp lazanyalarını yemeye bayılırlardı.

Yemek yerken genellikle pazar günü ne yapacağımızı konuşurduk ama o gece annem çok dalgındı. Jake bir önceki gece iki kez uyandığı için yorgun olduğunu düşündüm. Ayrıca, masanın altından en iyi arkadaşım Liv’e mesaj atmakla o kadar meşguldüm ki, neler olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. Normalde annem telefonumu alırdı. Ashında tam da gözünün bende olup olmadığına bakmak için başımı kaldırdığım anda, çatalını tabağına şangırtıyla düşürerek bahçeye fırlamıştı.

Annem, “Özür dilerim,” dedikten sonra tek kelime etmemişti ve bu yeterince ürkütücü değilmiş gibi, müstemilattan çıkmak istemiyor gibiydi. Bu nedenle Jake’i akşam için sakin-

leştirmeye giderken onu orada bırakmak zorunda kaldım; yoksa Jake endişelenirdi. Teyzem Eve’i arayıp gelip annemle konuşup konuşamayacağını sordum ama hastanede gece nöbetindeydi. Müştemilata geri döndüğümde annemin elleri buz gibiydi ve titriyordu.

Sonunda onu içeri girmeye ikna ettim ve yatağına yatırdım. Sonra ne yapacağımı gerçekten bilemediğim için ben de biraz uyumaya çalıştım ama beynimdeki uğultu bir türlü kesilmiyordu. Annemin benden özür dilerkenki halini, o bembeyaz yüzünü, sol omzumun ötesine odaklanan gözlerini gözümün önünden silemiyordum.

O cümle kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyordu. *Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim.* Durmasını diliyordum.

Saatler boyunca son birkaç haftadır bu duruma zemin hazırlayabilecek bir şey olup olmadığını düşündüm. Annem biraz gergin ve asabiydi elbette ama iş teslim tarihi geldiğinde hep böyle olurdu; özellikle de söz konusu gelinlikse.

Ama bu farklıydı.

Biraz daha düşününce, annemin her cuma günü olduğu gibi film izlerken bana, Liv’e ve Jake’e katılmadığını fark ettim. Akşamı eski aile fotoğraf albümlerine bakarak geçirmişti. Geçen hafta teyzem Eve onu nadir izin günlerinden birinde içki içmeye davet ettiğinde de gitmek istememişti.

Hatta bir önceki gece pijamalarını giymesine yardım etmek zorunda kalmıştım ki bu olağanüstü garipti. Babamın en sevdiği, dizlerine kadar uzanan kalın Fair Isle kazağını giymişti. En azından kollarını başının üzerine kaldırmıştı ki Jake bunu genellikle komik bulduğu için yapmazdı.

Anlayamıyordum; annem her zaman kontrollü biri olmuştu.

Gerçekten korkuyordum. Ya sabah olduğunda da kontrolü eline alamazsa?

İKİNCİ BÖLÜM

JAKE

Annem bana salata verdi. Makarnamla birlikte. Salatadan nefret ederim. Sinirlendim.

Maudie salatayı benim yerime yedi. O iyi bir abla. Yatmama yardım etti. Bunu hep annem yapar.

Mavi pijama istemedim. Cumartesiileri kırmızı Arsenal pijamaları giyiyorum. Maudie bunu biliyor. Ütülenmeyi belediklerini söyledi. Pijamalarım birbirine dolandı. Kafam karıştı. Maudie bana yardım etti. Sonra bana bir hikâye okudu. Yatma vaktinde okuduğumuz iki kitabım var. Maudie, “Bu gece olmaz, Jake,” dedi. Nedenini bilmiyorum.

Odam çok karanlıktı. Karanlık, kafamda canavarlar yaratır. Aman Tanrım. Annemin ağladığını duyabiliyordum.

“Anne? Anne! Jake düzeltecek.”

Annem bana cevap vermedi. Ablamın kapıyı çaldığını duyabiliyordum.

Maudie annemle konuştu. Ağlama durdu. Annem cevap vermedi. Kapımın açıldığını gördüm.

“Merhaba, kızım!”

“Hey, Jake, bana mı seslendin?”

“Annesini istiyor.”

“Annemin dinlenmesine izin vermeliyiz, Jake.”

“Annem ağlıyordu. Jake duydu. Annesi iyi mi?”

“Evet, sanırım şimdi uyuyor. Yatağına oturabilir miyim?”

“DİKKAT ET! Çantasını düşürme. Tut!”

“Biliyorum; işte, tuttum.”

“Annem bana iyi geceler demedi. Yatma vakti gelince Jake’in başını öper. Bu canavarları kaçırır. Jake’in annesi neden bunu yapmadı?”

Maudie elimi tuttu. Bu hoşuma gitmedi. Tüylerim diken diken oldu. Maudie’nin yüzü üzüldü. Ağzı ters döndü. Elini tutabildim. Bunu yapabilmıştım.

“Babamla göl kenarında yaptığımız o uzun yürüyüşü hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyor. Maudie’yi bir eşek arısı sokmuştu. Ah!”

“Ben unuttum! Bunu nasıl unutabilirim?”

“Maudie’nin burnu kocamandı.”

“Evet, kocaman. Babam gülmekten kendini alamamıştı. Ona çok kızmıştım. Hatırlıyor musun, o kadar uzun yürümüştük ki, çok yorulduğün için bir kayanın üzerine oturup kıpırdamayı reddetmiştin.”

“Jake’in bacakları çalışmayı bırakmıştı.”

“Doğru, bu gece anneme de böyle olmuş. Çok çalıştığı için bitkin düştü ve sanırım tüm vücudu çalışmayı bıraktı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Annemin bacakları çalışmıyor. Jake’inkiler gibi.”

“Kesinlikle! Annemin tek ihtiyacı iyi bir gece uykusu, yarın iyi olacak. Hadi biz de biraz uyuyalım. Seni öpeyim de canavarlar kaçsın. Muck. İyi geceler.”

“Öpsün seni cüceler.”

Başım endişeli. Sabah annemin bacaklarının çalışıp çalışmayacağını bilmiyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAUDIE

Aşağı inmeyi ertelemek için telefonda takıldım. Eve Teyze'den hiçbir şey gelmemişti ama Liv'den altı mesaj vardı; dün gece nereye gittiğimi ve iyi olup olmadığımı merak ediyordu. Genellikle çoğu akşamı saatlerce sohbet ederek geçirirdik ve Liv dün gece ehliyet dersinden sonra arayacağına söz vermişti.

Hemen ona bir cevap yazdım.

Özür dilerim. Bok gibi bir geceydi. Annem dağıldı. Şimdi konuşamıyorum xx

Hemen cevap geldi.

Sana sarılıyorum <3

Liv'i bu yüzden seviyordum; halden anlıyordu.

Saati görünce inledim; onu geçiyordu ve kalkmam gerekiyordu. Pazar günleri genellikle bowlinge giderdik, Jake bowlingi çok sever; aslında hepimiz seviyorduk. Geçen pazar annem bowlingde iyi görünüyordu, değil mi? Çok eğlenmiştik. O gün de eğleneceğimizden emindim. Küçükken yaptığım gibi parmaklarımı çaprazlayarak bunu yürekten diledim.

Aşağı indiğimde mutfak masasında annemi değil, Jake'in ağzına koca bir sosis sığdırmasını engellemeye çalışan Eve'i buldum. Jake elini iterek onu korkuttu.

"Hey, Jake, şunu kesmeyi dene, böylece boğulmazsın." Dedim gülümseyerek.

Jake sosisi tabağa bıraktı. "Annesinin nerede olduğunu bilmiyor."

Eve hemen atıldı. "Gece geç yatıyor, Jake. Çok yorgun." Bana el sallarken telaşlı görünüyordu.

Eve'e bakarak soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım ama o çatal bıçak çekmecesini karıştırmakla meşguldü. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Dün gece teyzeme ulaşamamıştım, bu da annemin Eve'i bizzat aramış olması gerektiği anlamına geliyordu. İşten hemen sonra buraya gelmek, onu bitkin düşürmüş olmalıydı. Eve neden beni uyandırmamıştı? Kendimi biraz kötü hissettim. Annemin ona ne dediğini ve neden burada olduğunu ona doğrudan sormalıydim ama soramıyordum. Cevabın hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum.

Jake tabağını itti. "Jake pazar günü tam İngiliz yemeği yiyecek."

"Aman Tanrım, özür dilerim. Bunu unutmuşum, Jake." Eve gergin görünüyordu.

"Sorun değil, Eve. Sadece mantarların eksik, Jake."

"Jake mantar sever."

"Merak etme, gelecek pazar mutlaka hazırlarım."

Eve'e döndüm. "Benim hatam, artık pazar günleri kahvaltıyı annemle birlikte hazırlıyoruz. Daha erken kalkmalıydim."

"Maudie'nin hatası." Jake bana dikkatle baktı.

Jake'in yemeğini kesmeye odaklanmış Eve'in yanında dikildim; ta ki sonunda ona "Neden buradasın?" diye soracak cesareti toplayana kadar.

Eve, Jake'in çatalını alıp bir sosis parçasına sapladı ve ona uzattı.

Jake başını çevirdi. “Bebek değil, beslenmeye ihtiyacı yok.”

Eve yüzünü buruşturdu. “Ah! Biliyorum Jake, sadece doğru düzgün düşünemiyorum. Yardımcı olabileceğini düşündüm.” Jake’e özür dilercesine gülümseyip çatalı uzattı. “Dün gece çok zor bir doğum gerçekleştirdim ve acil bir ameliyatla sonuçlandı. Bu sabah beynimi çalıştırmak için bir galon kahveye ihtiyacım var.”

Gerçekten yorgun olmalıydı; Jake onu seviyordu ama birle on arasındaki bir öngörülemezlik ölçeğinde Jake’in puanı on birdi ve çatalı ağzına sokmaya çalışsaydı o sosisi ona fırlatacaktı.

Eve soruma cevap vermedi; yüzünün solgunluğu ve bitkinliği, midemin korkunç bir sezgiyle kasılmasına neden oluyordu.

“Annem nerede? Bu sabah onu gördün mü?” Mucizevi bir şekilde lavabonun altından falan çıkacakmış gibi minik mutfağa göz gezdirdim.

Jake çatalıyla beni dürttü. “Uykuya dalmış. Eve öyle söyledi.”

Eve’e baktım; kıpkırmızı kesilmişti ve gözlerini benden ısrarla kaçıırıyordu. Midemdeki düğüm daha da kasıldı. Annem yataktan çıkamayacak halde miydi? Hâlâ dün geceki gibi hissediyor ve kalkamıyordu, öyle mi?

Jake çantasını açtı ve içinden bir *London Bus* dergisinin yırtık ön sayfasını çıkarıp kaldırdı. Beynimin yarısı hâlâ annemle ilgili endişelerle meşguldü ama derin bir nefes alıp coşkulu görünmeye çalıştım.

“Bu harika bir üstü açık otobüs, Jake. En sevdiklerinden biri.”

Yırtık kapağı bana uzattı ama tam almak üzereyken fikrini değiştirip tekrar kapı. “Hepsi kırılmış.”

“Çünkü sen onları yırtıyorsun, Jake.”

Başını salladı. “Jake bir broşür yaptı. Geçen hafta sana söyledi.”

“Doğru. Özür dilerim.”

“Maudie beni dinlemiyordu.”

Annem gibi, onaylamaz bir tavırla kaşını kaldırdı ve sonra broşürünü çantasının dibine yerleştirdi, düz olduğundan emin

olduktan sonra da çantasının saplarını dizine geçirdi. Sonra tüm bardak altlıklarını masanın ortasına eşit aralıklarla dizmeye koyuldu.

“Her şeyin bu kadar ayrıntılı olması gerektiğini unutmuşum. Bu sabah gerçekten hiç yardımcı olamıyorum size.” Eve gözlerini masadan ayırmıyordu.

Yanına oturdum ve elimi nazikçe koluna koydum. Eve titrek bir gülümsemeyle bana baktı. Ne kadar yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı kocaman koyu halkalarla kaplanmıştı ve çenesinde öfkeli bir sivilce belirliyordu.

“Eve? Annem seni aradı mı?”

Elimi avucunun içine aldı. “Maudie.” Sesini alçalttı. “Ben... Şey, bunu söylemenin doğru bir yolu yok...”

Bakışlarımı için için mırıldanarak tırnak etlerini çekiştiren kardeşime baktım. Tırnakları derisine kadar yırtılmış, kenarları kanıyordu. Doğal olarak Jake de endişeliydi ve bizim hislerimiz endişesini daha da körükleyecekti.

Dikkatini dağıtmak için gazetenin spor sayfasını uzattım. “Burada Arsenal oyuncularının güzel fotoğrafları var.”

“Jake futbolu seviyor.” Sayfaları masaya yaydı.

“Eve, lütfen bana neler olduğunu anlat, yoksa gidip anneme bizzat soracağım.”

Kaşlarının arasındaki deriyi sıkıştırıp yutkunduktan sonra pat diye, “Söyleyemezsin Maudie. Annen gitti,” deyiverdi.

“GİTTİ mi?”

Eve başını salladı.

“Bu kız çok gürültülü. Kulaklarını acıtıyor. Annesi nereye gitti?” Jake endişeyle mutfaka bakındı.

“Emin değilim Jake ama endişelenecek bir şey yok,” dedim onu rahatlatmak için. “Yürüyüşe falan çıkmıştır.”

Şimdilik bundan memnun görünüyordu. Sesimi alçalttım. “Ama annem gitmiş olamaz. Dün gece onu ellerimle yatırdım.”

“Annen bu sabah saat beşte beni arayıp acilen gelmemi istedi. Buraya olabildiğince hızlı geldim. Hastaneden eve dönerken önce lekeli üniformamı değiştirmek için eve uğramam gerektiği için biraz geciktim. Ben gelene kadar o gitmişti,” diye fısıldadı Eve. “Ne yapacağım ben? Ed’in ailesini Pazar öğle yemeğine çağırdım.” Başını ellerinin arasına aldı. “Tanrım –ne diyorum ben? Annen –annen yokken lanet olası yemek kimin umurunda? Özür dilerim, böyle demek istememiştim.”

“Ne dedi? Daha sonra mı dönecek? Uzun süreliğine gitmemiştir, değil mi?”

“Gerçekten bilmiyorum. Sanmıyorum ama bir şey söylemedi.” Eve burnunu çekti ve sonra bir parça kâğıt havluya sildi.

“Kendimi çok kötü hissediyorum. O bekâr bir anne, tam zamanlı bakıcı ve terzi. Ve babanı hâlâ çok özlüyor. Nasıl idare ediyor bilmiyorum çünkü sürekli çalışıyor.”

Suçluluk duygusuyla sustum. Annem sürekli Jake’le benim arkamı topluyordu ve geceleri dikiş makinesinin uğultusuyla uyutuyordu. Hiç durmadan. “Sadece mola verdi, değil mi?”

“Sanırım.” Eve başını salladı.

Sesindeki şüphe gözümden kaçmamıştı.

“Ben de kendimi senin kadar kötü hissediyorum. Yani, onunla birlikte yaşıyorum.” Boğazıma kocaman bir yumru oturmuştu. Kendimi berbat hissediyordum. Mükemmel bir kız çocuğu olmaya çalışmak, anneme hayatını kolaylaştırmak için daha çok yardım etmem gerekirken derslerime çok çalışmak, sanat portfolyoma odaklanmak, asla eve geç kalmamak da yetmemişti. Bunu neden becerememiştim?

Jake tabağını masanın diğer tarafına itti. “Konuşmayı kes! Bu çantayı seviyor. Pembe olanı istiyor.”

Jake’in alnında ter damlaları vardı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve Jake sinirlendiğinde annemin yaptığı gibi, her şeyi pratik bir şekilde halletmeye çalıştım. “Tamam, Jake, diğer çantayı hemen getiriyorum,” dedim ve

sonra Eve'e döndüm. "Bugün kendi başımıza idare edebiliriz Eve, sorun değil. Değil mi, Jake?"

"Sorun değil. Jake tekneleri görebilir mi?"

"Elbette!" dedim ona. "Annem kesinlikle bir günlük izni hak ediyor."

Eve alçak ve titrek bir sesle araya girdi: "Doğrusunu söylemek gerekirse, sadece bir gün mü bilmiyorum, Maudie. Neler olduğunu bilmiyorum; aradığından beri bana mesaj falan atmadı. Nereye gitmiş olabilir ki? Onun için gerçekten endişeleniyorum."

Ben de endişeleniyordum, çünkü annem asla böyle davranacak biri değildi. Ağlamamak için yutkundum. "Yatak odasına bakacağım. Nereye gittiğine dair bir ipucu olabilir." Sesim titriyordu. Çaresizliğin pençesine düşmüştüm.

Eve yutkundu, bakışları donuktu. "Belki. Çok fazla umutlanma tatlım."

"Kontrol etmeliyim." Sesimdeki çaresizliği duyuyorum.

"Jake Marmite istiyor." Kavanozu bana doğru itti.

"Ben yapayım." Eve bir şeylerle oyalanma hevesiyle sandalyesini geriye itti.

"Severim–sevmem!" diye haykırdı Jake.

"İyyy –ben Marmite'tan nefret ederim." Eve gülüyordu.

"Jake ve Maudie bayılıyor." Yanından geçerken elini kaldırıp bana bir beşlik çaktı. Sonra yumruklarımızı tokuşturduk

Mutfaktan çıkıp merdivenlerin dibinde durdum, yukarı çıkmaya korkuyordum. "Anne?"

Elbette cevap yoktu ama yine de her basamağı tek tek çıktım ve yatak odasının hafifçe aralık kapısının önünde oyalandım. Önce ne olur ne olmaz diye kapıyı çaldım. Ama sessizlik bana zaten bildiğim şeyi söylüyordu.